

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 32Cb/117/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119328133
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Garančovská
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2021:6119328133.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Slávkou Garančovskou v spore žalobcu: PV Solarsys, s.r.o., sídlo: 415 Ruskov 044 19, IČO: 44 294 972, právne zastúpený: JUDr. František Kočka, advokát, sídlo: Timonova 13, Košice, IČO: 30 665 981 proti žalovanému: Východoslovenská distribučná, a.s., Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, právne zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS/ADVOKÁTI s.r.o., sídlo: Dunajská 32, 811 08 Bratislava, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 4.757,30 EUR s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré je povinný nahradiť žalobcu vo výške, ktorá bude vyčíslená samostatným uznesením vydaným po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 10.7.2019 (v upomínacom konaní na Okresnom súde v Banskej Bystrici - konanie pod sp. zn. 21Up/862/2019) domáhal zaplatenia istiny 4.757,30 EUR (nárok na doplatok za obdobie júl 2015 pre zariadenie Fotovoltická elektrárň ROZHANOVCE) spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,05% ročne zo sumy 4.757,30 EUR od 20.08.2015 do zaplatenia a sumy vo výške 40,00 EUR titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Zároveň požadoval náhradu trov konania.

2. Svoj nárok odôvodnil tým, že je výrobcom elektriny s právom na podporu v zmysle zákona č. 251/2012 Z.z. o energetike v spojení s ustanoveniami zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby (ďalej len „zákon o OZE“), ktorému patria práva - podpora definovaná v ust. § 3 ods. 1 zákona o OZE, medzi ktoré patrí v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. c) aj právo na doplatok na skutočné množstvo elektriny vyrobenej za kalendárny mesiac; zároveň uviedol, že si plnil všetky povinnosti, aby mu vznikol nárok na realizáciu uvedeného práva pre kalendárny rok 2015, najmä notifikačnú povinnosť zaslaním Oznámenia o uplatnenie podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny (ďalej len „Oznámenie“) riadne a včas (v lehote uvedenej v zákone); vyplnené Oznámenie bolo podané na poštovú prepravu dňa 15.08.2014.

3. Žalovaný nárok žalobcu na doplatok podľa ust. § 3 ods. 1 písm. c) zákona o OZE na kalendárny rok 2015 neuznal, pretože žalobca si včas nesplnil notifikačnú povinnosť v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE, a teda v lehote uvedenej v zákone nedoručil Oznámenie priamo žalovanému do jeho dispozičnej sféry.

4. Súd po vykonaní procesných úkonov v zmysle ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zistil a ustálil okruh nesporných skutkových okolností, ktoré strany sporu nepopreli nasledovne:

- žalobca je vlastníkom a prevádzkovateľom zariadenia na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov (ďalej len „výrobca elektriny s právom na podporu), ktorému ako regulovanému subjektu na základe rozhodnutia ÚRSO bola schválená pevná cena elektriny vyrobenej zo slnečnej energie;
- žalovaný je prevádzkovateľom regionálnej distribučnej siete, u ktorého je žalobca oprávnený uplatniť si svoje právo spočívajúce aj v doplatku na elektrinu v zmysle ustanovení zákona o OZE
- žalobca si povinnosť potrebnú pre vznik nároku na podporu formou doplatku na rok 2015 splnil voči ÚRSO (vyplýva zo zoznamu vedeného ÚRSO) aj voči žalovanému tak, že žalovanému zaslal Oznámenie o uplatnení podpory a predpokladané množstvo dodanej elektriny na rok 2015 (ďalej len „Oznámenie“) dňa 15.08.2014 (podal na poštovú prepravu) a žalovanému bolo predmetné Oznámenie doručené dňa 18.8.2014.

5. Z nesporných skutočností jednoznačne vyplýva (nepopreli to strany sporu), že žalobca spĺňa predpoklady na podporu v zmysle ustanovení zákona o OZE; Oznámenie adresované žalovanému (za účelom splnenia notifikačnej povinnosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE) podal na poštovú prepravu dňa 15.08.2014; žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy bolo Oznámenie žalobcu doručené dňa 18.08.2014. Súd mal preukázané, že žalobca si túto oznamovaciu, notifikačnú povinnosť splnil aj voči ÚRSO (riadne a včas - podľa zoznamov vedených ÚRSO).

6. Súd v zmysle procesných ustanovení ustálil spor v danom konaní v otázke, či žalobcovi pre rok 2015 vznikol nárok na podporu v zmysle ustanovení zákona o OZE vo forme doplatku od žalovaného, t.j. či si zákonodarcom vyžadovanú notifikačnú povinnosť splnil včas, posúdením charakteru lehoty uvedenej v zákone o OZE, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok a z nej vyplývajúce následky (pri včasnom nesplnení notifikačnej povinnosti - strata nároku na podporu na nasledujúci kalendárny rok).

7. Keďže zodpovedanie spornej otázky je právneho charakteru, súd svoje dokazovanie zameril na oboznámenie sa s právnymi názormi vyslovenými v rozhodnutiach vyšších súdnych autorít, aby boli naplnené základné princípy procesných ustanovení CSP.

8. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že žalobca žiadal prerušiť konanie do skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) o ústavnej sťažnosti žalobcu proti Uzneseniu NS SR zo dňa 27.8.2018, sp. zn. 2Obdo/18/2018. Súd dotazom na ÚS SR zisťoval stav konania, na ktoré poukázal žalobca vo svojom návrhu, a zistil, že ústavná sťažnosť žalobcu evidovaná pod sp. zn. Rvp 2150/2019 bola prerokovaná v senáte tak, že ÚS SR dňa 6.2.2020 pod sp. zn. II.ÚS 52/2020 uznesením odmietol sťažnosť žalobcu; predmetné uznesenie ÚS SR nadobudlo právoplatnosť dňa 18.03.2020.

8.1. Vzhľadom na uvedené vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu uvedeného v uznesení zo dňa 27.8.2018, sp. zn. 2Obdo/18/2018 a ÚS SR v uznesení zo dňa 6.2.2020, sp. zn. II.ÚS 52/2020, ohľadom posúdenia charakteru lehoty uvedenej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE ako lehoty hmotnoprávnej, pretože vzťah medzi žalobcom ako výrobcou elektriny s právom na podporu a žalovaným ako prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy má súkromno-právny charakter v zmysle právneho názoru prezentovaného Nálezom ÚS SR sp. zn. PL.ÚS 50/2015, súd vyzval žalobcu na zváženie postupu v zmysle ust. § 138 CSP a zbral svoju žalobu ako nedôvodnú späť.

9. Žalobca následným písomným podaním žiadal prerušiť konanie do skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) o ústavnej sťažnosti žalobcu proti Uzneseniu NS SR zo dňa 20.11.2019, sp. zn. 3Obdo/72/2019. Súd dotazom na ÚS SR zisťoval stav konania, na ktoré poukázal žalobca vo svojom návrhu, a zistil, že ústavná sťažnosť žalobcu bola ÚS SR evidovaná a bola prerokovaná v senáte tak, že ÚS SR dňa 27.10.2020 pod sp. zn. I.ÚS 487/2020 uznesením odmietol sťažnosť žalobcu ako zjavne nedôvodnú.

10. Žalobca písomným podaním doručeným súdu zotrval na podanej žalobe, pričom poukázal na to, že ani odvolací súd nemá jednoznačný právny názor na charakter danej lehoty, resp. sa nezaoberal charakterom lehoty, ale výkladom pojmov použitých v zákone, ak ide o pojem nejednoznačný, pripúšťajúci rôzny výklad ako je to v danom prípade; žalobca pojem vždy k 15. augustu považuje za pojem pripúšťajúci rôzny výklad. Poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 30.6.2019, sp. zn. 2Obdo/82/2019, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že v prípade nejednoznačného výkladu je potrebné

pojmom vykladať v prospech žalobcu a nemožno mu pripísať na ľarchu, keď dňa 15.8.2014 odovzdal zásielku na poštovú prepravu s poukazom na nejednoznačnú formuláciu pojmu „k 15.08.“ uvedenú v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE a inú judikatúrou najvyšších súdnych autorít spočívajúcou v tom, že pri nejednoznačnosti sa pojmy vykladajú v prospech žalobcov. Zároveň poukázal aj na to, že rozhodnutia dovolacieho súdu, na ktoré v konaní odkazuje aj druhá strana sporu nie sú rozhodnutiami publikovanými v zbierke rozhodnutí a stanovísk NS SR a preto je otázne, či ich možno považovať za ustálenú súdnu prax, od ktorej by sa súdy nemali v zmysle základných princípov CSP odkloniť.

11. Vzhľadom na uvedené (odsek 8. až 10.), neprijatie ústavných sťažností žalobcu na ďalšie konanie, súd na návrh žalobcu ohľadom prerušenia konania neprihliadal, nevyhovel mu a v spore konal a rozhodol na pojednávaní dňa 26.10.2021 za prítomnosti strán sporu a ich právnych zástupcov.

12. Žalobca na spôsob vykladania nejednoznačných pojmov uvedených v zákonoch doložil aj odborný článok zaoberajúci sa posúdením otázok úspešného vykonania funkčných skúšok u výrobcov elektriny (napr. fotovoltické elektrárne), z ktorého vyplýva, že súdy, zaoberajúce sa danou problematikou v rámci správneho súdnictva vyslovili právny názor, že pri absencii normatívneho vymedzenia pojmu - dátum úspešného vykonania funkčnej skúšky - nemožno tento pojem zo strany štátneho orgánu interpretovať v neprospech výrobcov elektriny ako regulovaného subjektu. Opakovane poukázal na to, že aj v ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE je nejednoznačný pojem, k 15.8., a teda aj v danom prípade (nárok na doplatok) nemôže žalovaný tento pojem vykladať v neprospech žalobcu ako výrobcu elektriny, pretože žalovaný plní voči žalobcovi funkciu štátneho orgánu (zákonodarca ho poveril vyplácaním doplatku).

13. Žalovaný za účelom ozrejmenia charakteru lehoty uvedenej v ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE poukázal na viacero súdnych rozhodnutí, ktorými najvyššie súdne autority vyslovili svoj právny názor, najmä na Nález ÚS SR sp. zn. PL.ÚS 50/2015, z ktorého vyplýva, že vzťah medzi prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy a výrobcom elektriny aj podľa ustanovení zákon o OZE je potrebné vnímať ako vzťah súkromnoprávny a žalovaný teda v danom prípade nevystupuje ako subjekt verejného práva, preto žalobcom predkladané argumenty (rozhodnutia správnych súdov pri posúdení dátumu úspešného vykonania funkčnej skúšky - uvedené v odseku 11.) nie je možné použiť v danom spore. Lehotu uvedenú v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE je treba posudzovať v zmysle už ustálenej judikatúry súdov ako hmotnoprávnu lehotu, ktorej zmeškanie nie je možné odpustiť a ktorá má za následok zánik nároku na podporu na nasledujúci kalendárny rok, čo podľa citovaného nálezu ÚS SR nie je v rozpore s Ústavou SR.

14. Žalovaný poukázal na viacero rozhodnutí vyšších súdnych autorít (rozhodnutia NS SR a ÚS SR), ktoré sa zaoberali posudzovaním charakteru vzťahu medzi výrobcami elektriny a prevádzkovateľmi regionálnej distribučnej siete; charakterom lehoty uvedenej v zákone o OZE a následkov nedodržania uvedenej lehoty. Uviedol, že z uvedených rozhodnutí vyplýva jednoznačný právny názor, že v zmysle zákona o OZE charakter vzťahu medzi žalobcom a žalovaným je súkromno-právny (vychádzajúc aj z potreby existencie zmluvy medzi nimi) a teda slovné spojenie použité zákonodarcom „ k 15. augustu “ treba jednoznačne považovať za stanovenie konkrétnej lehoty - hmotnoprávnej lehoty, v ktorej musí výrobca elektriny splniť svoju notifikačnú povinnosť voči úradu a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy; ide o pojem jednoznačne a zrozumiteľne vyjadrený a s takýmto záverom sa stotožnil aj Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach.

15. Súd uvádza súdne rozhodnutia vyšších súdnych autorít, v ktorých bol prezentovaný žalovaným uvádzaný právny názor a z ktorých obsahom sa súd oboznámil pred rozhodnutím vo veci samej. Rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - napr. Uznesenie NS SR zo dňa 27.7.2021, sp. zn. 1Obdo/27/2020; Uznesenie NS SR zo dňa 27.8.2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018; Uznesenie NS SR zo dňa 20.11.2019, sp. zn. 3Obdo/72/2019; uznesenie NS SR zo dňa 24.6.2020, sp. zn. 3Obdo/116/2019 a Rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. II. ÚS 52/2020 zo dňa 6.2.2020 (reakcia na ústavnú sťažnosť žalobcu voči Uzneseniu NS SR pod sp. zn. 2Obdo/18/2018); sp. zn. IV. ÚS 491/2018 zo dňa 31.1.2019; sp. zn. I. ÚS 487/2020 zo dňa 27.10.2020. Okrem uvedených rozhodnutí súd sa oboznámil aj s Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 22.3.2017 pod sp. zn. PL.ÚS 50/2015, z ktorého záverov vychádzajú aj citované rozhodnutia vyšších súdnych autorít.

Súd zároveň uvádza, že rozhodnutie NS SR zo dňa 27.8.2018, sp. zn. 2Obdo/18/2018 je zahrnuté v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR, Rozhodnutia vo veciach obchodnoprávných č. 4/2020 pod poradovým č. 58.

16. Nálezom ÚS SR č. PL.ÚS 50/2015-148 zo dňa 22.03.2017 mal súd preukázané, že ust. § 4 ods. 3 zák. č. 309/2009 Z.z. v platnom znení nie je v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z odôvodnenia predmetného Nálezu ÚS SR tiež vyplýva aj to, že sankcia uvedená v ust. § 4 ods. 3 zák. č. 309/2009 Z.z. v znení platnom a účinnom od 01.01.2014 nie je neprimeraná a nie je ani v rozpore s ústavou. Súd dáva do pozornosti tú časť odôvodnenia nálezu, v ktorom je uvedené: „...ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva. Na tom nič nemení skutočnosť, že povinnosť oznámiť skutočnosť, resp. informácie uvedené v § 4 ods. 2 písm. c) zák. o podpore OZE majú výrobcovia elektriny z OZE nielen vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, ale aj vo vzťahu k úradu“ a tiež na tú časť odôvodnenia daného nálezu, v ktorom je uvedené „sankčný mechanizmus ustanovený v § 4 ods. 3 zák. o podpore OZE spočívajúci v nemožnosti výrobcov elektriny uplatniť si právo na podporu treba odlišiť od mechanizmu zániku práva na podporu, ktorý je špecificky upravený v §3b ods. 2, 3 a 5 zákona o podpore OZE; tento mechanizmus sa uplatní ex lege za predpokladu splnenia tam ustanovených podmienok a výrobcovi elektriny bráni v ďalšom uplatňovaní podpory podľa príslušných ustanovení zákona o podpore OZE.“ K nejednoznačnosti ust. § 4 ods. 3 zákona o OZE bolo v náleze okrem iného uvedené „..... „Z normatívneho textu § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE (aj s prihliadnutím na osobitnú úpravu práva na podporu podľa §3b ods. 2, 3 a 5 zák. o podpore OZE) možno totiž podľa názoru ústavného súdu zjavne vyvodiť, že nemožnosť uplatniť si právo na podporu sa vzťahuje len „... na nasledujúci kalendárny rok“.

17. Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho Uznesenia zo dňa 27. augusta 2019 sp. zn. 2Obdo/18/2018, ktoré je zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 58/2020 (rozhodnutia vo veciach obchodnoprávných 4/2020) uviedol (odsek 50.) a zdôraznil, že: „...ustanovenie § 3 zákona o OZE upravuje spôsob a podmienky podpory výroby elektriny a ustanovenie § 4 zákona o OZE stanovuje práva a povinnosti výroby elektriny, z čoho logicky vyplýva, že výrobca elektriny musí splniť presne stanovené podmienky na to, aby mal zabezpečenú podporu výroby. Na druhej strane, ak výrobca elektriny spĺňa podmienky podpory ustanovené podľa § 3 zákona o OZE, má určité práva a povinnosti ustanovené podľa § 4 zákona o OZE a pokiaľ zákonom určené práva alebo povinnosti nesplní, nastupuje zákonom uložená sankcia, v danom prípade strata nároku na podporu na nasledujúci kalendárny rok.“ K otázke momentu splnenia zákonom stanovenej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn.: 2Obdo/18/2018 zo dňa 27.08.2019, výslovne uvádza, že: „Za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, je preto potrebné považovať moment doručenia prejavu vôle prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, nakoľko až od tohto momentu sa takýto jednostranný právny úkon výrobcu stáva perfektným a nadobúda spôsobilosť spôsobovať účinky, ktoré s takýmto prejavom vôle zákon spája.“

Dovolačný súd v odseku 52. odôvodnenia taktiež uviedol „ výrobca elektriny s právom na podporu je povinný oznámiť ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods.1 písm. b) a c), vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Logickým a gramatickým výkladom uvedeného ustanovenia je zrejme, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženej povinnosti, inými slovami ak výrobca elektriny oznámi uplatnenie podpory avšak neuvedie predpokladané množstvo dodanej elektriny k určenému dátumu (alebo naopak), nesplní svoju oznamovaciu povinnosť riadne.“.

Za moment oznámenia zákonom požadovaných povinností v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE je teda nevyhnutné považovať moment, kedy sa zásielka dostala do dispozičnej sféry prevádzkovateľa distribučnej sústavy a tento sa objektívne mohol s jej obsahom oboznámiť.

18. Z odôvodnení rozhodnutí NS SR a ÚS RS ako najvyšších súdnych autorít citovaných v odseku 15. súd zistil, že charakter vzťahu medzi výrobcom elektriny (ďalej len „výrobca“) a prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy (ďalej len „prevádzkovateľ“) je považovaný aj v zmysle ustanovení

zákona o OZE za vzťah súkromno-právneho charakteru; v rámci uvedeného vzťahu prevádzkovateľ nemá postavenie orgánu verejnej moci (postavenie orgánu verejnej moci voči výrobcam má ÚRSO, v ktorého právomoci je posudzovanie splnenie podmienok výrobcov na podporu v zmysle ust. zákona o energetike...); to, že lehota uvedená zákonodarcom v ust. § 4 ods. 2 písm. c) je pojem určitý a jednoznačný a tiež to, že predmetnú lehotu najvyššie súdne authority charakterizovali ako hmotnoprávnu.

19. Na vykonané dokazovanie súd aplikoval ustanovenia zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby v znení platnom a účinnom po 1.1.2014 (pre kalendárne roky 2014 - 2015):

V zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. c) zákona o OZE, nazvanom Spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny, Podpora výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpora výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou sa zabezpečuje doplatkom.

V zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona o OZE, nazvanom Práva a povinnosti výrobcu elektriny, Výrobca elektriny, ktorý spĺňa podmienky na získanie podpory podľa § 3 (ďalej len „výrobca elektriny s právom na podporu“), má právo na

c) doplatok podľa § 3 ods. 1 písm. c) na základe účtovného dokladu vystaveného prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy na skutočné množstvo elektriny vyrobenej za kalendárny mesiac.

V zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE, výrobca elektriny s právom na podporu je povinný oznámiť Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len "úrad") a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c), vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok,

V zmysle ust. § 4 ods. 3 zákona o OZE, výrobca elektriny s právom na podporu, ktorý nesplní povinnosti podľa odseku 2 (§ 4), si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. c) (§ 4) na nasledujúci kalendárny rok.

20. V zmysle základných princípov a ostatných procesných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), konkrétne

Čl. 2 - Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

Čl. 15 - Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

Čl. 16 - Súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi tohto zákona.

a

Podľa ust. § 186 ods. 2, § 187 ods. 1 v spojení s ust. §188 ods. 1 CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Súd vykonáva dôkazy na pojednávaní.

Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Podľa ust. § 193 veta prvá, druhá CSP, Súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd.

V zmysle ustanovení CSP ohľadom odvolacieho a dovolacieho konania vyplýva, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom týchto súdov.

21. Súd vzhľadom na citované zákonné ustanovenia má nepochybne preukázané, že ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o OZE nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sankcia vo forme straty nároku na podporu na kalendárny rok).

22. Súd oboznámením sa s prezentovanou judikatúrou najvyšších súdnych autorít, má preukázané, že súdy lehotu „k 15. augustu“ obsiahnutú v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE nepovažujú za neurčitú, ba práve naopak vyslovili záver, že je „...vyslovne uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum dňa 15. augusta...“ a tiež zaujali jednotný ustálený právny názor k otázke povahy a charakteru lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE tak, že lehota je určená dostatočne a táto je lehotou hmotnoprávnou, plne zohľadňujúc povahu strán sporu, povahu dotknutej právnej normy ako aj samotnej povinnosti a s tým spojených hmotnoprávných následkov. Taktiež konštatovali, že stanovisko ÚRSO charakterizujúce dotknutú lehotu za procesnoprávnou, nie je právne a v zmysle vyššie uvedeného ho nepovažujú za správne; z uvedeného dôvodu sa na takéto stanovisko nemožno úspešne dovolávať.

Súd uvedený právny názor vyslovený najvyššími súdnymi autoritami (citované v odseku 14.) považuje už za ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej má byť navodený stav právnej istoty na rovnaké rozhodovanie súdov v obdobných veciach a preto súd v súlade s citovanými základnými princípmi CSP má preukázané, že charakter lehoty „k 15. augustu“ sa posudzuje ako hmotnoprávny, t. j. za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory výrobcu elektriny podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE sa považuje to, ak právna skutočnosť nastane najneskôr v posledný deň hmotnoprávnej lehoty, v danom prípade rozhodujúcim momentom je to, ak skutočnosť nastala najneskôr dňa 15. augusta 2014 priamo u žalovaného ako prevádzkovateľa.

23. Na základe zisteného skutkového stavu, ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a vyššie citovaných zákonných ustanovení, súd mal za preukázané, že žalobca má v zmysle ustanovení zákona o OZE nárok na podporu za splnenia v zákone uvedených podmienok; ďalej, že medzi stranami sporu vznikol právny vzťah na základe Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku č. PDS OZE_292_2011_15; cena za dodávku elektriny na straty na základe rozhodnutia ÚRSO vydaného pre žalovaného bola na rok 2015 stanovená vo výške 387,65 €/MWh a doplatok pre žalobcu v zmysle rozhodnutí ÚRSO pre žalobcu a žalovaného mal byť pre rok 2015 vo výške 343,635 EUR/MWh. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalovaný - ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy - neevidoval k dátumu uvedenému v zákone o OZE, k 15. augusta príslušného roka, a teda k 15.8.2014, včasné splnenie si žalobcovej notifikačnej povinnosti ako výrobcu v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE; k splneniu povinnosti došlo dňom 18.8.2014.

24. Nakoľko žalobca svoju povinnosť podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o OZE nesplnil voči žalovanému v zákonom stanovenej hmotnoprávnej lehote (do 15.08.2014), jeho právo na podporu v nasledujúcom kalendárnom roku, roku 2015, zaniklo (sankcia v zmysle ust. § 4 ods. 3 zákona o OZE) a teda v roku 2015 si nemôže na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa § 3 a § 4 odseku 1 písm. c) zákona o OZE.

25. Žalobcovi teda v zmysle citovaných ustanovení a právneho názoru vyplývajúceho z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít nevznikol za rok 2015 nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom (doplatok vyúčtovaný faktúrou VF/20150195 za mesiac júl 2015 v zariadení Fotovoltická elektrárň ROZHANOVCE) voči žalovanému a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu tak ako to uviedol v I. výroku výrokovej časti tohto rozsudku.

26. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. V zmysle ust. § 262 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. V spore bol úspešný žalovaný, preto súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami rozhodol tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré mu je povinný nahradiť neúspešný žalobca vo výške, ktorá bude vyčíslená po právoplatnosti samostatným uznesením v zmysle citovaných zákonných ustanovení (výrok II, výrokovej časti tohto rozsudku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, na tunajšom súde, na Okresnom súde Košice I, v troch písomných vyhotoveniach [§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)].

Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§362 ods. 2 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§358 CSP).

V zmysle ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

V zmysle ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

V zmysle ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.